

AUWders? Ja, want ouderschap doet soms pijn – net als het werken met ouders. In deze column deelt José Koster haar ervaringen met ouders en ouderschap

'Schaam je je?' vraag ik aan Yvonne. Afgelopen week is Melvin, Yvonne's zoontje van vijf jaar, in een crisisgezin geplaatst. Al een paar jaar was het elke dag strijd. Als alleenstaande moeder had Yvonne haar handen vol aan hem. Zo klein, maar hij trok haar totaal leeg. Vader is niet in beeld en de twee vriendinnen die ze heeft, zijn druk met hun eigen gezin. 'En, eerlijk is eerlijk, ze hebben ook niet altijd zin in Melvin, mijn druktemaker.'

'Ja, heel erg,' antwoordt Yvonne. 'Op straat loop ik ineengedoken. Ik ben zo bang dat ik iemand tegenkom die ik ken, of dat mensen me aanspreken. Ik durf niet de fiets te nemen, want dan ziet iedereen zijn lege stoeltje. "Hé!", zullen ze zeggen, "waar is Melvin?" Ik kan niet liegen. En ik heb ook geen zin om midden op straat te gaan staan janken. Boodschappen doe ik in een ander winkelcentrum en op de gekste tijden. Verder blijf ik binnen.'

In het crisisgezin heeft Melvin het goed. Yvonne laat foto's zien die de pleegmoeder haar appt. 'Zie je de rust op zijn ge-

zicht?' zegt ze. 'Hij heeft het er fijn.' Elke dag mailt pleegmoeder aan Yvonne een uitgebreid verslag van hoe het is gegaan. Daar kijkt Yvonne de hele dag naar uit. 'Ik wil graag weten of hij mij mist, maar tegelijkertijd ben ik bang voor het antwoord. Eén keer, schreef ze, had hij gezegd dat hij naar mij wilde.' Yvonne breekt terwijl ze dit vertelt. 'Ik zie hem dan zo heel alleen, huilend liggen in een bedje. Het is zo dubbel. Ik zou willen dat hij mij niet mist, maar tegelijk ben ik ergens heel blij dat hij mij wél mist, want anders zou ik denken dat ik niet belangrijk voor hem ben, en daar voel ik mij dan weer schuldig over.'

Ik begrijp het. Als ouder heb je continu te dealen met tegenstrijdige gevoelens. Ik herinner me nog hoe bevrijd ik mij voelde toen ik mijn dochter voor het eerst naar de voorschool bracht. Maar tegelijkertijd voelde ik me schuldig. Mocht ik dat wel fijn vinden? Ik voelde me door mezelf betrappt op slecht ouderschap. Inmiddels weet ik dat heel veel ouders blij zijn met ruimte voor zichzelf, maar ik

José Koster

weet ook dat dit vaak gepaard gaat met gevoelens van schuld en schaamte. Bij Yvonne en Melvin gaat het niet om een paar uurtjes voorschool, maar om een uithuisplaatsing. Ik voel hoe heftig het is voor Yvonne. Hoe dubbel. 'Het is zo heerlijk, een stil huis,' zegt Yvonne. 'Even helemaal niets hoeven. Gewoon zitten op de bank, geen ruzie, geen lawaai. Hij gooit met alles, daagt mij de hele dag uit.' Even is ze stil. 'Misschien heeft hij wel een of andere beperking. Dat wordt nu onderzocht. Stiekem hoop ik het. Klikt raar, hoor, want ik hou natuurlijk heel veel van hem en ik zou willen dat hij niets heeft. Maar toch, als het wel zo zou zijn, dan weet ik dat het niet helemaal aan mij ligt.'

Elke dag mailt pleegmoeder een verslag. Daar kijkt Yvonne de hele dag naar uit

José Koster biedt training, onderwijs en coaching aan beroepskrachten in onderwijs, zorg en welzijn. Ook leidt ze oudergerichte projecten (www.josekoster.nl).